

[Undervisningsministeren.]

udvalget. Man har talt om den, og man har kendt den i offentligheden og haft lejlighed til at drøfte den.

Når det ærede medlem hr. Henry Christensen optræder som talsmand for, at man skal sikre folketingets indflydelse, må jeg sige, at det er ikke nødvendigt over for denne regering. Jeg er rede til på ethvert område at lade folketinget få den afgørende stilling, som folketinget naturligvis skal have, og vi behøver ingen belæring af det ærede medlem i så henseende. Vi har fulgt den praksis, som har været fulgt af skiftende regeringer, og jeg har givet grunde for, hvorfor jeg mente det i denne situation var nødvendigt, at der blev truffet en hurtig afgørelse.

Alfred Jensen: Jeg skal ikke blande mig i selve sagens gang i finansudvalget — det savner jeg forudsætningerne for — men jeg hæfter mig ved, at den højtærede undervisningsminister siger, at regeringen kun har fulgt den praksis, som regeringerne igennem år har fulgt. Det er jeg helt enig i; det har ministeren gjort. Men det, det drejer sig om her, er faktisk, at vi ønsker at komme bort fra den praksis, og jeg forstår på ordføreren for forespørgerne, at han netop mener, man skulle bort fra, at det skal være en skønssag, og over til en bedre praksis.

Når det er tilfældet, forstår jeg ikke rigtig, hvorfor forespørgerne stiller et dagsordensforslag, som kun omhandler to sager. Det var dog mere rimeligt, om man tog hele arbejdsstoffet med og foretog en afgrænsning, sådan som vi har foreslået. Jeg føler, at der er nogen tvetungethed i den optræden, som ordføreren for forespørgerne udviser. Hvis man ønsker at komme over til en anden praksis, må man være konsekvent og logisk og i hvert eneste tilfælde, hvor det drejer sig om sager af denne karakter og størrelsesorden, forlange dem bragt frem i tinget og nægte at medvirke til deres gennemførelse i finansudvalget. Men det har man ikke gjort.

Jeg fik ikke fat i alle de eksempler, som det ærede medlem hr. Lannung nævnte, men de viste tilstrækkelig tydeligt, at logik og konsekvens er der ikke i de standpunkter, som forespørgerne har indtaget, tværtimod. Man siksakker sig frem, og man fatter også,

at hensigten med forespørgernes dagsordensforslag ikke så meget er at få praksis ændret som at genere regeringen, og det har man jo lov til — det er en sag for sig.

Men hvis man virkelig ønsker praksis ændret, burde man gå ind for de tanker, jeg har givet udtryk for, og så burde man snarere tage under overvejelse, om det ikke var det dagsordensforslag, den kommunistiske gruppe har stillet, der skulle vedtages. Det ærede medlem hr. Thestrup siger, at der er uklarhed i det. Det fatter jeg ikke. Jeg synes, det er ganske klart. Jeg kunne forstå, hvis det ærede medlem havde sagt: nej, nu går denne gruppe for vidt i sine krav. Vort dagsordensforslag er ganske klart, idet der tales om, at kun sager, der ikke er efterbevillingssager, skal bringes frem i folketinget i lovforslags form. Det er ganske klart og tydeligt. At man ikke vil gå så langt, er en anden sag. Hvis man kan komme med en bedre formulering, der klarer begreberne, er vi villige til at se på det. Kan man ikke det, må vi opretholde vort dagsordensforslag, uanset om man synes, der er nogen uklarhed i det.

Ordføreren for forespørgerne (Henry Christensen): Det ærede medlem hr. Alfred Jensens forslag om motiveret dagsorden går ud på, at alle sager, der ikke har karakter af efterbevilling, bør forelægges folketinget i forslags form. Det ærede medlem ville have større styrke i sin argumentation, hvis han havde klarlagt for det høje ting præcis, hvad det var for sager. Hvis det havde været muligt — det vil jeg gerne sige i anledning af den debat, der har været ført i øvrigt — klart at fastlægge, hvad det er for sager, der har karakter af efterbevilling, havde man vel gjort det i grundloven; men det er formentligt kun muligt gennem den praksis, der udvikler sig efterhånden, og derfor er det netop væsentligt, at vi i de enkelte konkrete tilfælde er opmærksom på, hvilken praksis vi danner. I disse første år af den nye forfatnings levetid tror jeg det er særlig vigtigt, at folketinget er opmærksom på de sædvaner, der dannes. Det er afgørende for mig at sige til den højtærede undervisningsminister, at hvis man virkelig følger hans opfattelse: at det må bero på et konkret skøn, dels udøvet af den pågældende minister, dels, forstår jeg nu, af et flertal